

af hensyn til arbejdsanvisningens effektivitet dog anses for påkrævet, og arbejdsministeren har herved henvist til den svenske ordning, hvorefter man som hovedregel kræver 1 fremmøde ugentligt. De økonomiske virkninger af bortfald af fremmødepligten lader sig ifølge arbejdsministeren vanskeligt bedømme. Under den i lovforslagets § 4 angivne forudsætning, hvorefter kassernes kontrol- og anvisningsfunktioner i det hele skal overgå til de offentlige arbejdsanvisningskontorer, kan det vedrørende de administrative konsekvenser oplyses, at bortfald af kravet om personlig kontrol isoleret set vil betyde, at udbygningen af de offentlige arbejdsanvisningskontorer kan blive mere begrænset, end det ellers ville være nødvendigt. Det kan imidlertid ikke nu overses, hvilke administrative følger det ville få, at personlig kontrol erstattes af andre foranstaltninger med henblik dels på kontrol af anden art, dels på sikring af en effektiv arbejdsanvisning.

Udvalget har endvidere over for arbejdsministeren rejst spørgsmål om, hvorledes den offentlige arbejdsanvisning må udbygges for at kunne varetage de øgede opgaver. Arbejdsministeren har herunder over for udvalget udtalt, at de til anvisningen knyttede hjælpemidler utvivlsomt må udvides, hvis anvisningskontorerne skal sættes i stand til at give de arbejdsløse en mere virksomhedsfuld assistance og arbejdsgiverne en bedre service. Arbejdsministeren har i tilslutning hertil anført:

„Der må skabes adgang til at yde etableringshjælp for dem, der må bosætte sig et andet sted, ligesom adgangen til at yde rejse- og flyttehjælp, tilskud til dobbelt husførelse etc. må udvides. Kontorerne bør formentlig også have udvidede beføjelser, hvad angår uddannelse og omskoling, og det må overvejes, hvorledes kontorerne kan rustes til at give mere effektiv hjælp ved boligfremskaffelse, og hvorvidt de kan inddrages mere end hidtil i egnsudviklingsarbejdet.

Disse problemer må drøftes nøje igennem både med arbejdsløshedskasserne og med arbejder- og arbejdsgiverorganisationerne. Udbygges den offentlige arbejdsanvisning, som her skitseret, må der samtidig ske en udbygning af de eksisterende tilsynsråd, således at der etableres en tættere forbin-

delse inden for hvert lokalområde mellem områdets arbejdsgiver- og arbejderorganisationer og den offentlige arbejdsanvisning.

Under overvejelserne om overgangen pr. 1. april 1968 af anvisning og kontrol fra kasserne til de offentlige anvisningskontorer vil ministeriet have opmærksomheden henvendt på de særlige problemer, der på disse felter kan foreligge for særlige fagområder såsom sømænd, søfyrbødere og havnearbejdere på grund af eksisterende overenskomstbestemmelser eller som følge af andre forhold; der må formentlig for disse fagområder træffes særlige bestemmelser, forskellige fra de generelle retningslinjer, som i henhold til lovforslaget skal udformes og sættes i kraft pr. 1. april 1968.“

Flertallet tilslutter sig de af arbejdsministeren fremførte synspunkter, idet dog det radikale venstres medlem af udvalget ønsker at give udtryk for betænkelighed over den administrative opdeling og mener, at også arbejdsløshedskassernes opkrævning af kontingent og udbetaling af dagpenge bør overgå til en offentlig instans sammen med kontrollen.

Det radikale venstre er tilhænger af en videre udbygning af den sociale sikkerhed for alle i samfundet, ensartede dagpenge for de forskellige forsikringer og af, at der sker en koordination i administrationen af alle sociale ydelser.

Det radikale venstre vil derfor over for praktiseringen af lovens § 4 påpege nødvendigheden af, at der ikke herved til løsning af midlertidige ordninger gennemføres foranstaltninger, som lægger hindringer i vejen for den langsigtede løsning.

Et *mindretal* (venstres medlemmer af udvalget) ønsker ud over det af hele udvalget anførte at udtale følgende:

Mindretallet er enig med flertallet i, at dagpengesikringen i arbejdsløshedsstilfælde skal stå i et rimeligt forhold til det almindelige indkomstniveau, og kan medvirke til forslaget og de stillede ændringsforslags gennemførelse. Man kan videre tiltræde arbejdsministerens synspunkter, når denne ikke har ønsket for tiden at fremsætte forslag om principielle ændringer i beregningsgrundlaget for dagpengenes størrelse, men har henvist spørgsmålet om sådanne videregående ændringer til senere overvejelser, eventuelt i